

Arrest

nr. 103 895 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger van Pashtou origine. U woonde samen met uw ouders in het dorp Khanjar, Mohmand Agency, Federally Administered Tribal Areas (FATA).

Vanaf 2009 was de taliban aanwezig in uw dorp. Ze begonnen de mensen lastig te vallen. Ze wilden de sharia invoeren, verboden de mensen om naar muziek te luisteren of naar de televisie te kijken en dwongen mannen om hun haar en baard te laten groeien. De taliban maakte ook verschillende onschuldige slachtoffers in het dorp.

Op 10 november 2011 besloot u om hier iets aan te doen. U stapte naar een basis van het Pakistaanse leger in het naburige dorp Gandaf. Daar vertelde u tegen een officier dat de taliban in uw dorp aanwezig waren. Enkele dagen later voerde het leger een luchtaanval uit tegen de taliban in uw dorp, waarbij verschillende mujahedin omkwamen. De taliban kwamen vervolgens te weten dat u hen had verraden bij het leger. Op 17 november 2011 ontving uw vader een dreigbrief van de taliban met de boodschap dat hij twee dagen de tijd kreeg om zijn zoon aan hen over te leveren. Uw ouders beslisten dat u moest vluchten. U vertrok nog dezelfde dag naar het huis van uw oom in het dorp Kodakhel. Op 18 november 2011 werd uw vader vermoord en werd jullie huis ook vernield door de taliban. Op 22 november 2011 ontving uw oom een dreigbrief van de taliban. Ook hij kreeg de boodschap dat hij u moest uitleveren. U besloot om te vluchten.

Op 24 november 2011 vertrok u vanuit Kodakhel naar de stad Karachi. Vervolgens reisde u in ongeveer 1 maand tijd via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u ongeveer 4,5 maand verbleef. Vanuit Griekenland reisde u via Italië en Frankrijk naar België, waar u op 7 juni 2012 aankwam en de volgende dag asiel vroeg.

Vanuit België vernam u via uw oom dat de taliban nog steeds naar u op zoek zijn. Uw oom stuurde u ook enkele documenten op; meer bepaald een attest van domicilie, een attest in verband met de vernieling van uw woning en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

U vreest dat u in Pakistan zult worden vermoord door de taliban. De taliban zouden wraak op u willen nemen omdat u verantwoordelijk zou zijn voor de dood van meerdere mujahedin. U zou immers tegen het Pakistaanse leger hebben verteld dat de taliban aanwezig was in uw dorp.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw relaas.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw verhaal dat u de taliban zou hebben 'verraden' bij het leger. U beweerde dat u op 10 november 2011 naar een basis van het Pakistaanse leger zou zijn gestapt. Daar zou u tegen een officier hebben verteld dat de taliban aanwezig waren in uw dorp. In dit verband is het echter niet geloofwaardig dat u nagenoeg niets kon vertellen over deze officier aan wie u uw verhaal zou hebben gedaan. U bleek de naam van deze officier niet te kennen. U wist ook niet wat zijn rang was. U wist zelfs niet of het om een hoge officier ging of iemand van lagere rang (CGVS, p. 15). Verder moet worden opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegde over wat u precies zou hebben gemeld aan de officier van het Pakistaanse leger. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u hierover het volgende: "[Ik dacht] dat het beter was dat ik het Pakistaanse leger zou vertellen waar de Taliban zich schuil hield. Ik wist waar hun schuilplaatsen waren omdat ik ze een tijdje in het oog hield. Na een tijdje werd ik gezocht door de Taliban omdat ze wisten dat ik geklikt had." (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter een ander verhaal. U zei u dat aan het Pakistaanse leger gewoon had gemeld dat de taliban in uw dorp aanwezig waren, dat ze de mensen daar lastig vielen en dat jullie schrik van hen hadden. Behalve dit zou u verder géén informatie hebben doorgegeven aan de officier van het Pakistaanse leger (CGVS, p. 15). Het Commissariaat-generaal meent dat deze beide verhalen moeilijk verenigbaar zijn. Volgens de eerste versie van uw verhaal zou u dus heel specifieke informatie over de 'schuilplaatsen' van de taliban aan het leger hebben doorgegeven, terwijl u volgens de tweede versie van uw verhaal enkel zou hebben gezegd dat de taliban in uw dorp aanwezig was. Toen u met deze inconsistentie in uw verklaringen werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste verhaal. U zou enkel hebben gemeld dat de taliban aanwezig waren in uw dorp, niets meer. U beweerde dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken het woord 'schuilplaatsen' nooit in de mond hebt genomen. U zei dat er ook geen sprake was van schuilplaatsen: de taliban zouden zich niet hebben verscholen, maar zouden daarentegen openlijk hebben rondgehangen in uw dorp (CGVS, p. 16). Deze uitleg is niet afdoende om de inconsistentie te verklaren. Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers duidelijk dat er wél sprake zou zijn geweest van 'schuilplaatsen', dat u persoonlijk wist waar deze 'schuilplaatsen' waren en dat u deze informatie zou hebben meegedeeld aan het Pakistaanse leger. Het is weinig aannemelijk dat een tolk dergelijke expliciete uitspraak verkeerd zou hebben vertaald. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw verklaringen na afloop van het interview werden voorgelezen in het Pashtou, waarna u zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van uw handtekening. De bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielerelaas.

Ten tweede zijn uw verklaringen over de bedreigingen door de taliban ook volstrekt onlogisch. U vertelde dat de taliban u wilden vermoorden omdat u verantwoordelijk zou zijn geweest voor de dood van verschillende mujahedin. U zou op 10 november 2011 informatie hebben verstrekt aan het leger. Enkele dagen later zou het leger een luchtaanval hebben uitgevoerd waarbij verschillende strijders van de taliban zouden zijn omgekomen. Om deze reden zouden de taliban u willen 'afslachten' (CGVS, p. 10-14). In deze context lijkt het niet geloofwaardig dat de taliban op 17 november 2011 een

dreigbrief zou hebben gestuurd met de boodschap dat zich binnen de twee dagen moest presenteren. Indien de taliban werkelijk wraak wilden nemen omdat u verantwoordelijk was voor de dood van hun kompanen en indien ze u klaarblijkelijk wisten wonen, dan is het niet geloofwaardig dat ze u niet meteen ter plaatse zouden hebben vermoord, maar dat ze u daarentegen een brief zouden hebben gestuurd waardoor u werd gewaarschuwd voor het dreigende gevaar en waardoor u tijdig kon vluchten. Het is nog veel minder geloofwaardig dat de taliban op 22 november 2011 – nadat u de eisen uit de eerste dreigbrief had genegeerd en nadat u naar het huis van uw oom in Kodikhel was gevlucht – opnieuw een dreigbrief zou hebben gestuurd naar het huis van uw oom, waardoor u opnieuw werd gewaarschuwd dat men uw nieuwe verblijfplaats kende en dat men u wilde vermoorden. Indien de taliban toen reeds uw vader zouden hebben vermoord en uw huis zouden hebben vernield, is het niet geloofwaardig dat ze niet even kordaat zouden hebben opgetreden tegenover u, de persoon op wie ze uiteindelijk wraak wilden nemen. Aansluitend kan worden opgemerkt dat u ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de mujahedin die door uw toedoen zouden zijn vermoord. Zo bleek u absoluut onwetend over het aantal taliban dat door de luchtaanval van het leger zou zijn omgekomen. Zelfs toen u werd gevraagd of het ging over één, twee, vijf of eventueel vijftig strijders om het leven waren gekomen, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). Het spreekt voor zich dat dit bezwaarlijk geloofwaardig kan worden bevonden.

Ten derde legde u ongeloofwaardige verklaringen af over de problemen die zich na uw vertrek uit Pakistan zouden hebben voorgedaan. U vertelde dat u via uw oom in Kodikhel zou hebben vernomen dat de taliban na uw vertrek nog verschillende keren waren langsgekomen om u te zoeken. U bleek echter niet te kunnen vertellen hoe vaak de taliban nog waren gekomen. Zelfs toen u werd gevraagd of dit één keer, vijf keer, twintig keer of vijftig keer was gebeurd, kon u hier geen antwoord op geven. U verklaarde dat u dit niet had gevraagd aan uw oom (CGVS, p. 5). Dit is niet geloofwaardig. Van iemand die zijn land verlaat omwille van bepaalde problemen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij op de hoogte is van de verdere afwikkeling van zijn problemen. De vaststelling dat u zelfs niet bij benadering kon aangeven hoe vaak de taliban nog naar u zouden zijn komen informeren, vormt dan ook een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Het attest van domicilie (stuk 1) bevat enkel gegevens over uw identiteit en uw woonplaats, die hier niet in vraag worden gesteld. Wat betreft het (ongedateerde) attest uitgegeven door de 'Political Teshildar' en de 'Assistent Political Agent' is het zeer opmerkelijk dat dit attest enerzijds wél vermeldt dat uw huis zou zijn vernield door militanten, maar anderzijds helemaal géén melding maakt van de andere ernstige wraakactie van de taliban, namelijk de moord op uw vader die op 18 november 2011 zou hebben plaatsgevonden. In dit verband moet worden aangestipt dat u geen enkel begin van bewijs hebt aangebracht om aan te tonen dat uw vader effectief zou zijn vermoord (een overlijdensakte, een attest van begrafenissen, etc.). Wat betreft bovenvermelde documenten en de twee dreigbrieven van de taliban (stuk 3 en 4) moet overigens worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. bijlage), blijkt dat dergelijke documenten in Pakistan gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Ten slotte erkent het Commissariaat-generaal dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. SBR 'Pakistan. Algemene Veiligheidssituatie' in bijlage), blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Zoals hoger vermeld kan aanvaard worden dat u oorspronkelijk uit deze regio afkomstig bent, maar hebt u niet aannemelijk gemaakt op dit ogenblik enige vervolging door de autoriteiten of de extremistische elementen te moeten vrezen. U kunt zich bij uw terugkeer naar Pakistan dan ook vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet. Gezien u behalve voormelde problemen, die ongeloofwaardig werden bevonden, geen andere asielmotieven aanhaalt, zijn er geen redenen waarom u zich niet zou kunnen vestigen in Pakistaanse grootsteden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad, waar grote gemeenschappen van etnische Pashtouns wonen waarin u zich kunt integreren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker wenst op te merken dat hij ongeletterd is en geen kennis heeft van militaire rangen. Bijgevolg kan van hem niet worden verwacht dat hij gedetailleerde informatie geeft omtrent de rang of eenheid van de Pakistaanse officier. Verzoeker heeft een Pakistaanse officier ingelicht die het Ghalanei kamp als basis had. Toen hij de wachtposten meedeelde dat hij informatie wilde verstrekken, werd hij naar een grote kantooruimte gebracht. Daar had hij gedurende een uur en vijftientig minuten een gesprek waarin hem vragen werden gesteld omtrent de exacte locatie van de taliban binnen zijn dorp en het aantal talibanleden. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen onderscheid maakt tussen het voorwerp van de informatie. Verzoeker gaf, wat zijn dorp betreft, een specifieke locatie op waar de leden van de taliban samenkwamen. Daarnaast gaf hij vier verschillende dorpen op waar taliban zitten. Deze dorpen zijn Khanjer, Attam, Kuddaghel en Laghkar. Verzoeker wist echter niet op welke specifieke locatie de taliban in deze dorpen gevestigd waren. Verzoeker verwijt de verwarring bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan een fout in de vertaling en stelt dat de vertaler op het eerste interview een Afghaan was, terwijl hij zelf van Pakistan afkomstig is, waardoor het gesproken Pashtou verschillend is. Het is gemakkelijk om de verklaringen van verzoeker verkeerd te begrijpen wanneer geen distinctie wordt gemaakt tussen het eigen dorp van verzoeker en de andere dorpen, en er enkel wordt gesproken van 'dorp'. Bovendien heeft verzoeker geen enkel belang om hieromtrent verkeerde informatie te verstrekken vermits dit de kern van zijn asielrelaas betreft. De taliban hadden vervolgens via hun bronnen het gerucht vernomen dat verzoeker de locatie van de taliban zou hebben verklapt en dus de schuldige zou zijn voor de luchtaanval. De taliban waren echter niet zeker en wensten een persoonlijk onderhoud te hebben met verzoeker. Om deze reden hadden zij een brief gestuurd naar de vader van verzoeker met de vraag om zijn zoon persoonlijk te komen brengen. Verzoeker was er van overtuigd dat de taliban zouden achterhalen dat hij de schuldige was en hem ter plaatse zouden executeren. Zowel verzoeker als zijn vader weigerden in te gaan op de eis van de taliban en verzoeker vluchtte naar zijn oom. De volgende dag werd de vader van verzoeker vermoord. Vervolgens stuurde de taliban een brief naar het huis van de oom, waarop verzoeker gevlucht is. De taliban wilde verzoeker op het matje roepen om hem te confronteren met de informatie die zij hadden bekomen. Voor de taliban is het immers belangrijk om de steun van de plaatselijke bevolking te behouden en niet over te gaan tot willekeurige executies zonder dat men absolute zekerheid heeft over de schuld van de betrokkene. De vader van verzoeker werd vermoord omdat hij weigerde zijn zoon uit te leveren, waardoor hij de eisen van de taliban niet respecteerde en bijgevolg voor hen een bedreiging vormde. Nadat verzoeker de informatie had meegedeeld aan de Pakistaanse officier werd hij niet op de hoogte gehouden dat er een luchtaanval zou plaatsvinden, aangezien hij enkel als informant werd beschouwd. Verzoeker vernam slechts achteraf dat er een luchtaanval had plaatsgevonden. Verzoeker kon onmogelijk weten hoeveel doden er waren onder de talibanleden, aangezien hij op het ogenblik van de luchtaanval niet wist hoeveel talibs zich op de locatie bevonden. De oom van verzoeker deelde tijdens hun laatste gesprek enkel mee dat de taliban verschillende keren naar zijn woning waren gekomen en naar verzoeker hadden gevraagd. Verzoeker vroeg toen niet naar de frequentie van deze bezoeken, vermits hij dit op dat moment niet belangrijk vond. Het feit dat de taliban naar hem zocht was voor verzoeker afdoende om zijn vrees actueel en gegrond te maken. Verzoeker heeft sindsdien geen contact meer gehad met zijn familie en kan enkel gissen naar het lot van zijn familieleden. Daarnaast beklemtoont verzoeker dat de Assistent Political Agent altijd wegvlucht in geval van problemen met de taliban en dat hij dienvolgens geen getuige was van de moord op de vader van verzoeker. Bijgevolg kon deze enkel attesteren dat het huis van verzoeker werd vernield. Het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bewijskracht van de vernieling niet betwist, toont aan dat verzoeker in elk geval problemen had met de militanten. Dat verzoeker geen documenten voorlegt waaruit de moord op zijn vader blijkt, kan geenszins een hinderpaal vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, die kan worden toegekend louter op basis van verklaringen. Verzoeker betwist ook uitdrukkelijk dat hij over de mogelijkheid beschikt zich te vestigen buiten zijn geboortestreek, in een andere regio van Pakistan. Hij heeft problemen met de taliban en door zijn toedoen zijn verschillende talibanleden vermoord door het Pakistaanse leger, waardoor hij een prioriteit vormt voor de taliban. Het feit dat hij uit zijn land van herkomst is gevlucht, betekent voor de taliban ook dat hij absoluut schuldig is. De taliban zijn niet gebonden aan een bepaalde regio en zou hem liquideren waar hij zich ook in Pakistan bevindt. Verzoeker heeft alle redelijke inspanningen geleverd om documenten aan te brengen en zijn asielrelaas is in het geheel bekeken coherent, plausibel en in overeenstemming met algemeen bekende feiten over zijn land van oorsprong. Het niet meedelen van bepaalde details is te wijten aan stress voor het gehoor,

ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster is afkomstig uit Pakistan en heeft bij de indiening van zijn asielaanvraag uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is. De term reëel risico dient te worden gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Voortdurende schendingen van mensenrechten zijn in Pakistan trieste realiteit en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Uitwijken naar een andere regio binnen Pakistan is evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op heden voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiervan op de hoogte dient te zijn. Ter illustratie haalt verzoekster een internetartikel aan van Amnesty International waar de actuele situatie in Pakistan wordt omschreven.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Door afwijzing van de asielaanvraag wordt verzoeker de facto gedwongen om het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Pakistan.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat zij, gelet op de zorgvuldige afweging van de belangen van verzoeker, niet zorgvuldig werd voorbereid.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker stelt immers dat hij de taliban vreest, nadat hij hen zou hebben verklikt bij het Pakistaanse leger. Hierop voerde het Pakistaanse leger een luchtaanval uit tegen de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Verzoeker kan echter geen concrete verklaringen afleggen over de Pakistaanse officier aan wie hij de aanwezigheid van de taliban zou hebben gemeld en wat hij precies verteld heeft aan deze officier. Zo kent hij de naam van de officier niet en weet hij niet welke rang deze heeft, noch of het een hoge of lage rang betrof (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij ongeletterd is en geen kennis heeft van militaire rangen, is de Raad van oordeel dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij wel degelijk meer specifieke verklaringen kan afleggen over de officier met wie hij gesproken heeft. Dit element raakt immers de kern van verzoekers asielrelaas, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. In het bijzonder nu verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt gedurende een uur en vijftientig minuten een onderhoud gehad te hebben met deze persoon. Daarnaast legt

verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de inhoud van het gesprek met de Pakistaanse officier. Zo stelt hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij dacht dat het beter was om aan het Pakistaanse leger te vertellen waar de taliban zich schuilhield, omdat hij wist waar hun schuilplaatsen waren doordat hij ze een tijdje in het oog had gehouden (stuk 12, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij aan het Pakistaanse leger enkel had gemeld dat de taliban in zijn dorp aanwezig was, mensen daar lastig vielen en dat de dorpelingen schrik hadden. Voor het overige zou hij niets anders verteld hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15). Bovendien stelt verzoeker dat hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken niets zou hebben gezegd over schuilplaatsen en dat hij niets weet over hun schuilplaatsen, maar enkel dat er in zijn dorp veel leden aanwezig zijn van de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15-16). De Raad merkt echter op dat, indien verzoeker geen enkele specifieke informatie heeft gegeven over de locatie van de taliban, het niet aannemelijk is dat het Pakistaanse leger door zijn toedoen amper twee of drie dagen later een specifieke gerichte luchtaanval zouden kunnen uitvoeren (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14, 15 en 16). De verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn overigens geenszins afdoende om deze tegenstrijdigheid op te heffen of te verklaren. In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker immers dat hem in het gesprek werd gevraagd om de exacte locatie van de taliban in zijn dorp mee te delen en stelt verzoeker dat hij met betrekking tot zijn eigen dorp een specifieke locatie opgaf waar de leden van de taliban samenkwamen en dat hij nog vier andere dorpen kan noemen waar de taliban aanwezig is zonder een specifieke locatie op te geven. Dit is echter geenszins verenigbaar met de verklaringen van verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch met zijn verklaringen voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker. Waar verzoeker verder stelt dat de verwarring ontstaan is door een fout in de vertaling, nu de tolk afkomstig was van Afghanistan en niet van Pakistan, waar een ander Pashtou gesproken wordt, stelt de Raad dat de bovenstaande vaststellingen van die aard zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker aan het begin van het gehoor door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weliswaar vermeldde dat hij de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet altijd goed verstond, maar stelt hij slechts dat dit een probleem vormde met betrekking tot het opvragen van documenten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 2). Overigens kunnen eventuele problemen met de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins de tegenstrijdigheid tussen de door verzoeker aangeleverde versie van de feiten voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij de tolk naar eigen zeggen heel goed begreep (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19), en de versie die verzoeker naar voren brengt in onderhavig verzoekschrift.

Tevens is het niet aannemelijk dat de taliban, die verzoeker zouden willen afslachten omdat hij hen bij het Pakistaanse leger had aangegeven en hem derwijze verantwoordelijk achtten voor de dood van verschillende talibanstrijders, hem tot tweemaal toe de kans zouden geven te ontsnappen door hem een dreigbrief te sturen, hoewel zij duidelijk wisten waar hij zich bevond (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 12, 13 en 14). De uitleg van verzoeker dat de taliban principes heeft en mensen niet meteen vermoord, maar personen de kans geeft om zich uit te drukken (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14), is geenszins in overeenstemming te brengen met het feit dat zij de vader van verzoeker onmiddellijk zouden hebben vermoord omdat hij zijn zoon niet naar hen bracht (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit maakt het bovendien des te ongeloofwaardig dat zij verzoeker nog een tweede brief zouden sturen zodat hij zich zou kunnen uitdrukken, indien zij reeds zijn vader hadden vermoord, terwijl verzoeker de persoon was op wie zij zich werkelijk wilden wreken. Ook de bewering van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat het voor de taliban belangrijk is om de steun van de plaatselijke bevolking te behouden en niet over te gaan tot willekeurige executies zonder dat men absolute zekerheid heeft over de schuld van de betrokkene, valt niet in overeenstemming te brengen met de bewering van verzoeker dat zij zijn vader onmiddellijk zouden hebben vermoord. Indien zij niet zeker waren van de schuld van verzoeker, waardoor zij hem niet onmiddellijk zouden vermoorden, is het immers niet geloofwaardig dat zij zich op dergelijke wijze zouden wreken op de vader van verzoeker. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker onwetend is over het aantal talibanleden dat door de luchtaanval werd gedood en zelfs geen schatting hieromtrent kan doen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 16). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij hier niet over werd ingelicht door het leger, gezien hij slechts als een informant werd beschouwd en hij ook niet wist hoeveel taliban er aanwezig waren op het ogenblik van de aanval, stelt de Raad dat redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat hij deze informatie op een andere manier zou hebben achterhaald, nu dit de reden is waarom hij door de taliban zou worden gezocht. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker er wel in slaagt om over andere incidenten exacte verklaringen af te leggen omtrent het aantal doden (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook omtrent het aantal keren dat de taliban nadien nog zouden zijn langs gekomen om hem te zoeken, slaagt verzoeker er niet in hier een duidelijk antwoord op te geven, noch een schatting te doen (stuk 4,

gehoorverslag CGVS, p. 5). Er mag van verzoeker echter verwacht worden dat hij precieze informatie zou kunnen geven over wat er zich na zijn vertrek nog allemaal heeft afgespeeld met betrekking tot zijn problemen of dat hij ten minste pogingen onderneemt om hier zekerheid over te krijgen. Verzoeker geeft in onderhavig verzoekschrift echter aan dat hij niet naar de frequentie van de bezoeken vroeg omdat hij dit op dat moment niet belangrijk vond. Dit ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging van verzoeker.

Ook stress biedt geen afdoende verklaring voor voormelde vaststellingen. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De overige argumenten die verzoeker aanvoert om zijn gebrekkige kennis te verschonen, met name het feit dat er een ingebakken wantrouwen is ten aanzien van de overheid en er opgelopen trauma's zijn in het land van oorsprong, zijn niet bij machte om bovenstaande vaststellingen te verklaren. Verzoeker legt niet uit in welke mate er in zijn hoofde sprake zou zijn van een ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid, noch welke traumatische gebeurtenissen hij heeft meegemaakt of minstens op welke manier dit hem zou verhinderen om duidelijke, concrete en coherente verklaringen af te leggen omtrent voormelde gegevens.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Het door verzoeker neergelegde attest van de Assistent Political Agent heeft dan ook geen enkele bewijswaarde. Het is daarenboven zeer opmerkelijk dat dit attest enerzijds wél vermeldt dat verzoekers huis zou zijn vernield door militanten, maar anderzijds helemaal géén melding maakt van de andere ernstige wraakactie van de taliban, namelijk de moord op verzoekers vader die op 18 november 2011 zou hebben plaatsgevonden. Waar verzoeker aangeeft dat de Assistent Political Agent altijd wegvlocht in geval van problemen met de taliban en hij dienvolgens geen getuige was van de moord, is niet enkel slechts een bewering van verzoeker maar valt evenmin in overeenstemming te brengen met de inhoud van het neergelegde stuk. Er wordt hierin immers enkel gesteld dat verzoeker de "Political Administration" op de hoogte bracht van het feit dat zijn huis was vernield en dat verzoeker zijn dorp heeft verlaten. Het argument dat de Assistent Political Agent geen getuige was van de moord is dan ook niet relevant.

2.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Wat het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, beschikt verzoeker in Pakistan over een binnenlands beschermingsalternatief om de openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten in het noordwesten te ontlopen gelet op de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB, "Pakistan", "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012). Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker zou zich kunnen vestigen in één van de Pakistaanse grootsteden met een sterke

Pashtungemeenschap, waarbinnen verzoeker zich moeiteloos zou kunnen integreren. Verzoeker toont niet aan waarom hij zich niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen vestigen. Het door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde artikel van Amnesty International betreft een algemeen artikel omtrent de situatie in Pakistan en kan de hierboven aangehaalde gedetailleerde informatie geenszins weerleggen.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF